

Meseország MINDENKIÉ

BÖLECZ LILLA
rajzaival

LABRISZ

© Szerzők, szerkesztők, illusztrátor
© Labrisz Leszbikus Egyesület, 2020

Projektvezető: Rédei Dorottya
Felelős szerkesztő: Nagy Boldizsár
Olvasószerkesztő: Borgos Anna
Pedagógiai szakértő: Lőrincz Noémi
Technikai szerkesztő: Kardos Gábor

Borítóterv, illusztrációk: Bölecz Lilla

Nyomdai munkák: Multiszolg Bt.

ISBN 978-615-00-8928-7

Tartalom

<i>Előszó (Nagy Boldizsár)</i>	7
<i>Molnár Krisztina Rita: Rubinpiros madár</i>	11
<i>Gangl Eszter: Avarbarna</i>	19
<i>Lakatos István: A boszorkány meséje</i>	28
<i>Tóth B. Judit: A Jégkirály</i>	38
<i>Tompa Andrea: Vaslaci</i>	48
<i>Gimesi Dóra: Óriásölő Margaret</i>	60
<i>Szűcs Edit: Az őzike agancsa</i>	74
<i>Pengő Edit: Az elrabolt királykisasszony</i>	86
<i>Kiss Judit Ágnes: Róza a bálban</i>	96
<i>Horváth Noémi Rebeka: Picur Panna nagy kalandja</i>	101
<i>Harka Sára: Kincső és Karola</i>	111
<i>Kasza Kriszta: Trivadar, a háromfülű nyúl</i>	122
<i>Kertész Edina: A kacskaringós szívószál</i>	131
<i>Ruff Orsolya: A nagy Alfredo</i>	139
<i>Efi: Légy szerencsés, Batbaján!</i>	150
<i>Finy Petra: Panna élni megy</i>	163
<i>Csehy Zoltán: Házasodik a herceg</i>	168
A kötet szerzői	177

Kiss Judit Ágnes

Róza a bálban

Hol volt, hol nem volt, élt egyszer egy kislány. Rózának hívták, és nagyon szerették a szülei. Játszottak vele, dédelgették, az ölkébe vették, simogatták, ha fájt a hasa, és mesét mondtak neki esténként.

Az édesanyja azonban egy nap eltűnt, és amikor a kislány kereste, azt mondták, hogy meghalt. Rózának rettenetesen hiányzott, lassanként már nem is emlékezett rá, hiába nézte a fényképét, nem ismerte fel az arcát. De tudta, hogy egy nap visszatér, hogy megvigasztalja.

Az apukája viszont vigasztalhatatlannak tűnt. Alig szólt Rózához, és sokat ivott egy nagy üvegből, amiből nem adott Rózának. Olyankor sírt is, és ruhástul aludt el, Rózának pedig egyedül kellett pizsamát vennie, és magának mondott mesét este a sötétben.

Egy nap megjelent náluk egy néni. Egyáltalán nem hasonlított anyukára, pedig neki is volt egy kislánya meg egy kislánya. De Róza anyukájára akkor sem hasonlított. Róza apukája örült, ezért Róza

is szeretett volna örülni, de nem tudott. A néni egy ideig náluk lakott a gyerekeivel, de nem törődött Rózával, és Róza megtanult ennivalót készíteni magának, kimosni a ruháit, és esténként mesét mondott magának a sötétben.

Később a néni elköltözött, magával vitte a gyerekeit is, és Róza kettesben maradt az apukájával. Kettesben voltak, de Róza egyedül volt. Egyedül kelt föl reggel, elkészítette a reggelit magának, összepakolta a holmiját, és egyedül ment el az iskolába. Amikor délután hazaért, egyedül volt, takarított, rendet rakott, mosott és teregetett, mintha ő volna a saját anyukája. Amikor vacsorát csinált, mindig kent egy vajas kenyeret az apukájának is. Az apukája megette, de nem köszönte meg, Róza mégis biztos volt benne, hogy hálás neki. Este elmondta magának a mesét a sötétben, de gondolatban az apukájának is mondta, és bízott benne, hogy az apukája akkor is meghallotta, ha nem volt a közelben.

Egy nap az iskolában bált hirdettek. Rózának nem voltak szép ruhái. A többiek sokszor ki is nevették, mert a ruhái hol peccésesek, hol lyukasak voltak, és vagy feszültek, vagy lötyögtek rajta. Mégis elhatározta, hogy ha törik, ha szakad, elmegy a bálba.

Aznap megint egyedül volt otthon délután. Azon töprengett, honnan szerezhetne báli ruhát. Arra gondolt, varr magának a megszürkült, kopott csipkefüggönyből, ami a nappali ablakán lógott. Pedig alig tudott varrni, csak a leszakadt gombjait tanulta meg visszaöltetni a helyükre. Fogta a kisszéket, hogy felálljon rá, és leakassza a függönyt, mikor nagy dörrenést hallott. A ruhásszekrény ajtaja leszakadt. Róza odavitte a széket, felállt rá, hogy megpróbálja visszatenni a leszakadt ajtót, és ekkor a felső polcon átlátszó papírba burkolva valami fehérét vett észre. Óvatosan kivette és kicsomagolta. Egy gyönyörű, hófehér ruha lapult benne. Róza azonnal felismerte. Az anyukája menyasszonyi ruhája volt az, amiben le is fényképezték, és a fotó bekeretezve azóta is az előszoba falán lógott. Megdobbant a szíve. Az anyukája küldte neki ezt a ruhát, akárhol van is. Azonnal

felvette. Egy kicsit hosszú volt, leért a földig, és egy kicsit bő. De Rózának volt egy széles, aranszínű selyemszalagja, azzal összekötötte a derekát. Az alját két ujjal felfogta. Megnézte magát a tükörben, körbefordult. Csodaszép volt. „Köszönöm, anyukám!” – suttogta maga elé. Este, amikor elmondta magának a mesét a sötétben, úgy érezte, az anyukája vele van, és valójában ő mondja a mesét.

Másnap reggel, amikor fölkel, reggelit készített magának, és megkent az apukájának is egy szelet vajjas kenyeret. A kávé is feltette, mert az apukája későn jött haza, és megint semmi nem maradt a nagy üvegben, amiből inni szokott. Ilyenkor másnap reggel jólesett neki a kávé. Amikor Róza uzsonnát csomagolt magának, csomagolt egy szendvicset az apukájának is, aki még aludt, úgy indult el az iskolába. Jó kedve volt. A többiek meg is jegyezték: „Róza, milyen vidám vagy ma!”

A bál szombaton volt. Róza egész nap készülődött. Maszkot készített magának, és a haját színes selyemkendő mögé rejtette. Fölvette a fehér menyasszonyi ruhát. Belenézett a tükörbe. Nem ismerte fel az arcát. Senki nem ismerhette fel.

Amikor odaért, már tartott a bál. Rózára senki nem figyelt. Beosont a legközelebbi mosdóba, és felöltözött. Báli cipője nem volt, de nem akart a kitaposott, használt edzőcipőjében lenni. Arról esetleg még valaki felismerhette volna. Meztláb szaladt be a bálterembe. Minden szem rá szegeződött. És egyikben sem csillant felismerés. Többen viseltek álarcot, de ő volt az egyetlen, aki teljesen el tudta rejteni mögötte a kilétét. Mindenki kíváncsi volt rá, de ha megszólították, nem válaszolt, csak a fejét rázta. És senkit nem engedett magához olyan közel, hogy letéphessék az arcáról a maszkot. Sorra kérték fel a fiúk és a lányok, mindenki vele akart táncolni, megfejtetni a titkát, de Róza hallgatott, szótlánul táncolt bárkivel, aki felkérte.

Az est végére megválasztották a bálkirályt és a bálkirálynőt. A bálkirályt Róza csak látásból ismerte, idősebb volt nála, és az összes lány rajongott érte. Bálkirálynőként pedig a legtöbben a

titokzatos, maszkos hercegnőre szavaztak. Róza felment a színpadra, és mosolygott az álarc alatt. Senki nem látta. Koronát tettek a fejére, és megtapsolták, amikor a bálkirállyal kézen fogva végigvonnult a termen, és együtt kezdték a búcsúkeringőt.

– Most már elárulod, ki vagy? – kérdezte a bálkirály, de Róza csak a fejét rázta. Amikor a fiú az arca felé nyúlt, hogy leemelje róla a maszkot, Róza kitepte magát a karjából, és elszaladt. Futás közben érezte, hogy egy szálka belement a talpába, de csak rohant tovább, egész a mosdóig. Ott levette magáról a ruhát, és visszaöltözött a rongyaiba. A koronát a kabátjába rejtette, hogy senki ne vegye észre. Hazáig sántikált a kitaposott, használt edzőcipőjében, annyira szúrta a szálka a talpát.

Az apukáját otthon találta, a konyha padlóján feküdt elnyúlva, és horkolt. Még szorongatta a kiürült üveget. Róza gondosan betakar-gatta, és párnát tett a feje alá, mielőtt elment fürdeni.

A fürdőszobatükörben még egyszer megnézte magát. A szokott rongyaiban volt, mégis a bálkirálynőt látta. A lába fekete volt a kosztól; amikor alaposan megmosta, akkor látta csak a bőre alá fúródott szálkát. Elővette a varrótűt, amivel a leszakadt gombjait szokta visszaölteni, amivel ruhát akart magának varrni a függönyből, és nekiállt kipiszkálni a szálkát. Nagy levegőt vett, összeszorította a fogát, és egy nagy rántással megszabadult tőle. Az anyukája ruháját gondosan visszacsomagolta az áttetsző fehér papírba, és beakasztotta a szekrénybe. Felvette a hálóingét, és maga mellé tette az ágyba a koronát.

Amikor elmondta magának a mesét a sötétben, érezte, hogy az anyukája vele együtt mondja. És biztos volt benne, hogy az apukája is hallja, még akkor is, ha a konyha padlóján horkol, kezében a kiürült üveggel. Tudta, hogy bármi is történjék, ő most már királynő, és az anyukája néha visszajön majd érte, hogy megvigasztalja.